

توجه به تشکل‌های مردم‌نهاد از راهبردهای اساسی شورااست

گزارشی از دومین نشست نقد و بررسی کمیسیون فرهنگی شورای اسلامی شهر

غزاله حسین‌پور
gh.hoseinpour@shahraranews.ir

دومین جلسه از سلسله نشست‌های نقد و بررسی رویکردهای کمیسیون فرهنگی اجتماعی پنجمین دوره شورای اسلامی شهر مشهد، درحالی روز سه‌شنبه با موضوع مشارکت‌های اجتماعی؛ سازمان‌ها و تشکل‌های مردم‌نهاد برگزار شد که فعالان اجتماعی شهر و سمن‌های گوناگون، به بیان دغدغه‌ها و مشکلات خود پرداختند. احسان اصولی، رئیس کمیسیون فرهنگی، اجتماعی، زیارت، گردشگری و رسانه شورای شهر مشهد که برای پاسخ به پرسش‌های این فعالان در جلسه حاضر بود، تشکل‌های مردم‌نهاد را فاقد نگاه تجاری خواند که بر اساس باید برای آن‌ها بستریهایی فراهم شود تا بتوانند مقدمات کارهای خود را در آنجا انجام دهند.

او به همین منظور از پیگیری ایجاد خانه شهریاران یاد کرد که دفا تزی را به تشکل‌های خواهان محل فعالیت اختصاص می‌دهد.

اصولی درباره نگاه شورای پنجم به تشکل‌های مردمی نیز گفت: «در راهبردهای شورای شهر، همواره توجه به تشکل‌های مردم‌نهاد موضوعی اساسی بوده است. همچنین مشارکت داشتن این مؤسسات در امور مختلف از ابتدا مدنظر شورای پنجم بوده است، به طوری که کارنامه دو سال‌ونیمه شورای پنجم نیز حاکی از این امر است. اما لازم است این موضوع نقد شود تا ما متوجه کم و کاستی‌هایمان شویم و درصدد رفع آن‌ها بر آییم.»

رئیس کمیسیون فرهنگی در پاسخ به نکاتی چون اشتغال‌زایی و بیکاری جوانان در حاشیه شهر و همچنین لزوم تخصیص بودجه‌ای جداگانه به حوزه جوانان، از درنظر گرفتن ردیف بودجه مخصوص این بخش برای سال ۹۹ یاد کرد. نمایندگان انجمن‌های ورزشی، کارتن‌خواب‌ها و معتادان، تفکیک زباله، شعر و ادب، ناشنویان و جمعیت امداد دانشجویی دیگر کسانی بودند که دغدغه‌ها و نکاتی را در این نشست مطرح کردند. اصولی که صحبت‌های مطرح شده را موثر دانست و بر این باور بود که با این جلسات، ارتباط میان‌بخشی شکل خواهد گرفت، درباره پیگیری مسائل و مشکلات ناشنویان گفت: «برای اجرایی شدن هرچه سریع‌تر طرح «شهر همگان» که توجه ویژه‌ای به مشکلات معلولان دارد را در دستور کار داریم.

علاوه بر این، برای اولین‌بار شهردار مشهد مشاور ویژه معلولان انتخاب کرده است و کارهایی در این حوزه انجام شده، اما قبول دارم که کفایت نمی‌کند.»

● **سمن‌ها مهم‌ترین ظرفیت توسعه مدنی**
در ادامه این جلسه، حمیدرضا همت‌آبادی، کارشناس ارشد پژوهش علوم اجتماعی که عمده نقدها را متوجه تشکل‌ها می‌دانست و باور داشت که سازمان‌های مردم‌نهاد باید تدبیری بیاندیشند که نفع شخصی نداشته باشد، گفت: «از نظر من مهم‌ترین مسئله ایران، جامعه مدنی ناقص است. هرچه جامعه بزرگ‌تر باشد، جامعه مدنی توسعه یافته‌تر خواهد بود. پس سمن‌ها مهم‌ترین ظرفیت توسعه مدنی جامعه به شمار می‌روند. سمن، سازمانی غیردولتی است و نباید چانه‌زنی با قدرت را به چانه‌زنی با پول تبدیل کند. ما باید نوع گفت‌وگو و چانه‌زنی را یاد بگیریم؛ به این منظور باید افراد را دورمان جمع و خود را با گفت‌وگو تقویت کنیم.»

رضا دانای سیخ، مدیر اجتماعی و امور مناطق سازمان اجتماعی و فرهنگی شهرداری نیز به بیان نکاتی پرداخت. او علاوه بر اعلام اینکه سازمان ذکر شده تلاش دارد وارد امور اجرایی نشود، گفت: «طرح‌هایی به صورت شهری انجام می‌شوند که قبل از اجرا با سازمان‌های مردم‌نهاد هماهنگ شده‌اند تا از ظرفیت‌های آن‌ها استفاده شود. توانمندسازی را نیز با کمک همین تشکل‌ها برگزار کردیم. سعی داریم از برنامه‌هایی که از سوی مردم و مؤسسات مردمی انجام می‌شود استقبال کنیم. فقط میزان بودجه مسئله اصلی است که برای عملی شدن به طرح‌ها، اولویت مشخص کرده است.»

به بیان دانای سیخ، از تصمیمات خوب شورای شهر تصویب اختصاص ۵ درصد از اعتبارات فرهنگی سازمان به فعالیت‌های شورای اجتماعی محلات است.

انتشار کتابی درباره کرونا

کتاب «عالمگیر» با عنوان فرعی «کوئید ۱۹ جهان را تکان می‌دهد» نوشته اسلاوی ژبژیک با ترجمه هوشمند دهقان منتشر شد. این کتاب در ۹۶ صفحه و با بهای ۲۰هزار تومان از سوی انتشارات صدای معاصر به چاپ رسیده است. در معرفی این کتاب نیز آمده است: «عالمگیر» در حقیقت درک و دریافت اسلاوی ژبژیک فیلسوف معروف اروپا از بحران کروناست و اهمیت و امتیاز اساسی آن در این است که بر خلاف پاره‌ای از آثار او به زبانی ساده و روان نوشته شده است. این کتابچه نشان می‌دهد که چگونه کرونا وایروس دنیا را تکان می‌دهد. همچنین به نظر ژبژیک نویسنده این اثر دیگر دنیا مثل سابق نخواهد بود.

به‌اکران آنلاین «تیغ و ترمه» خوش‌بین هستم

پوراحمد مهمان خانه‌های مردم است.فیلمی که در سی‌وهفتمین دوره جشنواره فیلم فجر رونمایی شد و حال‌بعداز گذشت بیش از یک‌سال فرصت نمایش عمومی آن‌هم‌به صورت اینترنتی پیدا کرده‌است. به گزارش ایلنا اسکندری به عنوان یکی از بازیگران «تیغ و ترمه» نظرش درباره اکران آنلاین را این‌گونه مطرح می‌کند:

لاله اسکندری بازیگر خراسانی سینما و تلویزیون این روزها از طریق اکران آنلاین فیلم «تیغ و ترمه» ساخته کیورث پوراحمد مهمان خانه‌های مردم است.فیلمی که در سی‌وهفتمین دوره جشنواره فیلم فجر رونمایی شد و حال‌بعداز گذشت بیش از یک‌سال فرصت نمایش عمومی آن‌هم‌به صورت اینترنتی پیدا کرده‌است. به گزارش ایلنا اسکندری به عنوان یکی از بازیگران «تیغ و ترمه» نظرش درباره اکران آنلاین را این‌گونه مطرح می‌کند:

نه پای رفتن دارم نه تاب برگشتن

گفت‌وگو باحامد سلیمان‌زاده، هنرمند، منتقد و مدرس مشهدی سینما و عضو فدراسیون منتقدان فیلم‌جهان که چند سالی است به تهران مهاجرت کرده است

«این مدل از نمایش فیلم، شخصا برای من بازیگر قابل‌مقایسه با شور و حالی که اکران در سینما دارد نیست. به هر حال در سینما محفلی شکل می‌گیرد و آدم‌ها همراه هم فیلم‌ها را می‌بینند و نقد می‌کنند و شما هم با مخاطب خود چشم‌در چشم هستید و همراه هم در یک فضا فیلم را می‌بینید. به نظرم این موضوع

طبیعتا حس و حال دیگری دارد ولی اتفاقی است که رخ داده. بنابراین با توجه به شرایطی که امسال سینمای ایران و جهان درگیر آن شده، طبیعتا بسیاری از فیلم‌ها باید در نوبت اکران منتظر بمانند و چه بسا در این شرایط تا مدت‌ها نوبت به اکران فیلم «تیغ و ترمه» نرسد. چراکه این اثر از آن جنس فیلم‌هایی نیست که برای آن لفظ بفروش را به کار ببریم. به این ترتیب پس از عادی شدن شرایط هم در اولویت‌های اکران قرار نخواهد گرفت.» او می‌گوید: «من

به اکران آنلاین فیلم «تیغ و ترمه» در زمان کنونی خوش‌بین هستم و فکر می‌کنم در همین روزهایی که با کرونا درگیر هستیم و فرصت خانه‌نشینی برای جهان پیش آمده، آدم‌ها می‌توانند در خانه با تمرکز بیشتری به علاقه‌هایشان بپردازند. فکر می‌کنم اتفاقا مسئله کرونا از جهتی خوبی‌هایی نیز داشت. اینکه شما بتوانید در کنار خانواده بنشینید و فیلم‌هایی را که سال‌ها قصد دیدن‌ش را داشتید ببینید. این موضوع اتفاق مهم و خوبی است که می‌تواند فصل تازه‌ای در دیده شدن فیلم‌های جهان باشد.»

غلامرضا زوزنی
r.zouzani@shahraranews.ir

آن‌هایی که دهه ۸۰ را در فضای هنری مشهد حضور داشتند حامد سلیمان‌زاده را می‌شناسند. جوان مستعدی که با بازی در فیلم کوتاه «من قدیمی هستم» به کارگردانی عادل تبریزی و ایران‌انظام سر زبان‌ها افتاد. او که متولد سال ۱۳۶۶ است ده سالی می‌شود که به تهران مهاجرت کرده است.

دوازده سالش بوده که به همراه پدرش برای تماشای فیلم سینمایی «گاو» ساخته داریوش مهرجویی که آن‌زمان در سینماهای مشهددوباره اکران شد به سینما می‌رود. «گاو» تأثیری روی او می‌گذارد که باعث می‌شود در همان سن کم عشق به هنر هتم در وجودش بشکفتد. در دوره دبیرستان همانند بسیاری از هنرمندان و عاشقان سینما و تئاتر به گروه‌های نمایشی می‌پیوندد. مورد تشویق مربیانش قرار می‌گیرد.

به گفته خودش همان تشویق‌ها انگیزه‌ای می‌شود که او برای فراگیری بازیگری به کلاس‌های بازیگری در مشهد برود. مرحوم سیدرضا کمال علوی نخستین معلم او بود. سلیمان‌زاده بعد از آن به انجمن سینمای جوان دفتر مشهد می‌رود و مدتی را مسئول کتابخانه انجمن می‌شود. هم‌زمان، دوره فیلم‌سازی به انجمن سینمای جوان را می‌گذراند. به همین سبب چند فیلم کوتاه می‌سازد و به بازی تئاتر روی می‌آورد. تحصیلاتش را در دانشگاه تبریز در مقطع کارشناسی و در رشته کارگردانی تئاتر ادامه می‌دهد. بعد از آن به تهران می‌رود و ادبیات نمایشی را برای تحصیل در مقطع کارشناسی ارشد انتخاب می‌کند و پس از آن مدرک دکتری پژوهش هنر با گرایش مطالعات سینمایی را هم اخذ می‌کند. او اکنون به نوشتن روی آورده و علاوه بر تحریر یادداشت، نقد و مقاله سینمایی، به تحقیق و پژوهش‌های هنری و سینمایی و داستان‌نویسی مشغول است.

ساخت سردیس «سیمین» با گل خراسان

گفت‌وگو با ملیحه آرمان، مجسمه‌ساز مشهدی که به تازگی سردیس سیمین دانشور را ساخته و در تهران جانمایی شده‌است

شکیبیا افخمی‌راد
sh.afkhami@shahraranews.ir

ملیحه آرمان هنرمند مجسمه‌ساز مشهدی که از سال ۸۵ فعالیت حرفه‌ای خود را آغاز کرده‌به تازگی سردیس سیمین دانشور نویسنده و مترجم معاصر را ساخته است. هم‌زمان با آرزوهای این نویسنده در خانه‌موزه جلال و سیمین در آران‌فراغ‌التحصیل‌رشته مجسمه‌سازی‌از دانشگاه هنر تهران است و سال‌هاست که به عنوان مدرس در مراکز آموزش علمی و کاربردی مانند فرهنگ و هنر و مرکز آموزش عالی تغییر رویه این هنرمند از آموزش به نیشاپور فعالیت می‌کند. اما در این سال‌ها کمتر نامی از این هنرمند در برپایی نمایشگاه‌ها یا حضور در سمپوزیوم‌ها شنیده شده‌است. اتفاقی که آرمان آن را برآمده از روحیه خود می‌داند. تغییر رویه این هنرمند از آموزش به کارهای اجرایی و همچنین ساخت سردیس سیمین دانشور در همکاری با شهرداری تهران بهانه‌ای برای گفت‌وگو با او شد که در ادامه می‌خوانید.

● **فاصله گرفتن ازعلاقه**
آرمان درباره فعالیت‌هایش توضیح می‌دهد: «من از سال ۱۳۸۷ و بعد از اخذ مدرک کارشناسی ارشد پژوهش هنر به طور جدی به آموزش در دانشگاه‌ها و مراکز آموزش عالی مشغول شدم و در کنار آن کار نقش برجسته و مجسمه‌رانیز عموما برای مخاطبان و مشتری‌های خصوصی انجام می‌دادم.»

او که امروز نمایشگاه انفرادی برگزار

نکرده و تنها در چند نمایشگاه گروهی حضور داشته با تأکید بر اینکه علاقه‌ای به معرفی خودش ندارد می‌گوید: «من برای موقعیت اجتماعی‌ام خیلی تلاش نکردم و در طی این سال‌ها کاری را انجام دادم که از آن لذت می‌بردم. از سوی دیگر علاقه زیاد من به تدریس باعث شده انرژی بسیاری صرف این موضوع کنم به طوری که هیچ انرژی و خلوتی از نظر فکری و روحی برای انجام کارهای دیگر برابرم نمی‌ماند.» این هنرمند تصریح می‌کند: «اما حقیقتا سعی کردم با شرکت در فراخوان شهرداری تهران و زمان گذاشتن روی ساخت مجسمه سیمین دانشور در سال گذشته از فضای آموزش کمی فاصله بگیریم و به کارهای اجرایی روی بیاورم.»

از او درباره دلیل فاصله گرفتنش از تدریس می‌پرسم که پاسخ می‌دهد: «موسسات آموزش عالی غیرانتفاعی و علمی کاربردی خیلی برخورد خوبی با مدرسانشان ندارند.

و مدرس بازخورد انرژی و انگیزه‌های که در این کار می‌گذارد از دانشگاه نمی‌گیرد. من در این سال‌ها این انرژی را از دانشجویانم دریافت می‌کردم اما متأسفانه الان به سمتی می‌رویم که دانشجویان نیز مانند قبل نیستند و احترامی برای مدرس‌ها قائل نمی‌شوند. یعنی آن بخش معنوی کار خیلی کم‌رنگ شده است. از این رو من از رویبهبشت پارسال تصمیم گرفتم بیشتر جدی خودم تمرکز کنم و کارهای اجرایی بیشتری انجام دهم.»

● **خواسته درونی من برگزاری نمایشگاه**
آرمان درباره چگونگی حضورش در فراخوان شهرداری تهران توضیح می‌دهد:

«زیاسازی شهر تهران سال گذشته فراخوانی برای ساخت سردیس مشاهیر منتشر کرد که من در آن شرکت و طرح رابرای ساخت سردیس سیمین دانشور ارائه کردم، طرحی که در همان مرحله اول داوری پذیرفته شد.»

او دلیل انتخاب سیمین دانشور برای ساخت سردیس را نیز این‌گونه شرح می‌دهد: «با توجه به اینکه من در خانواده‌ای اهل ادبیات بزرگ شدم‌ا درباره سیمین دانشور پیش زمینه و ذهنیتی داشتم و به شخصیت او، ایهت و تفکرش علاقه‌مند بودم. از سوی دیگر دانشور تنها فرخوانی برای ساخت سردیس مشاهیر در میان فرخوان‌های مختلف بود که نامش در میان مشاهیر تهران قرار گرفته بود، از این رو من این سردیس را برای ساخت انتخاب کردم.»

این مجسمه‌ساز با اشاره به اینکه به دلیل شیوع ویروس کرونا نتوانسته در مراسم رونمایی این سردیس در خانه موزه جلال و سیمین در تهران حاضر شود، می‌گوید: «من س‌ه‌ک تقریبا برای ساخت این اثر مطالعه کردم و یک ماه نیز کارهای اجرایی آن را انجام دادم تا اینکه مهرماه ۹۸ این اثر آماده نصب شد اما در این سال‌ها رشت مجسمه‌های شهری و برگزاری

مناسب آن را جانمایی کند که سرانجام هم‌زمان با تاریخ تولد این بانو این اتفاق رخ داد.» آرمان درباره امکان برگزاری نمایشگاه و حضورش در فراخوان‌های مختلف بعد از ساخت سردیس سیمین دانشور توضیح می‌دهد: «یکی از بزرگ‌ترین انگیزه‌های برگزاری نمایشگاه این است که خودت و کارت را معرفی کنی و من همچنان نمی‌خواهم انرژی‌ام را صرف این موضوع کنم. شاید یک سال دیگر نمایشگاه برگزار کنم اما الان این خواسته درونی من نیست، با این وجود تصمیم دارم از این به بعد در فراخوان‌ها شرکت کنم. چاره‌زمانی که به من اطلاع دادند کارم در موزه نصب شده احساس خوبی پیدا کردم و حس کردم ثمره زندگی‌ام را

دیدم‌ام.» به گفته این هنرمند، او اگر در طول عمرش تنها یک مجسمه بسازد اما آن را عمیقاً دوست داشته باشد و مخاطب نیز با آن ارتباط برقرار کند برایش کافی است.

● **ضرورت ساخت مجسمه‌های دلم**
در بخش دیگری از صحبت‌ها یمان از آرمان درباره فضای کار مجسمه‌سازی در مشهد می‌پرسم که می‌گوید: «این روزها وضعیت مجسمه‌سازی در مشهد خیلی بهتر از سال‌های قبل شده‌است. به یاد دارم، سال ۸۵ زمانی که به مردم می‌گفتم مجسمه‌سازی خوانده‌ام برای آن‌ها این رشتبه ناشناخته بود اما در این سال‌ها نصب مجسمه‌های شهری و برگزاری

شناخته شود و نهاد‌های مختلف به هنرمندان این رشته کار سفارش دهند.» او درباره تفاوت‌های زن و مرد در این رشته نیز توضیح می‌دهد: «الان در کارگاه‌ها دیگر لازم نیست صفر تا صد یک کار را یک خانم خودش انجام دهد. به طور مثال من مجسمه را می‌سازم ولی ریخته‌گری آن را خودم انجام نمی‌دهم و درواقع می‌توانم انجام هر بخشی را به یک نفر واگذار کنم همین موضوع باعث شده تفاوتی میان زن و مرد نباشد.»

این هنرمند تصریح می‌کند: «با تمام این اوصاف من چون مدرس هستم، در دانشگاه می‌بینم، با آنکه تعداد دخترها نسبت به پسرها در این رشته بیشتر است اما دانشجویهای پسر خیلی موفق‌تر هستند. چون آن‌ها خیلی این رشته را جدی می‌گیرند و با تمام توان کار می‌کنند اما بیشتر دانشجویهای دختر فقط به دانشگاه آمده‌اند تا رشته‌ای بخوانند و ایستاس بگیرند.»

آرمان برای بهبود وضعیت مجسمه‌سازی مشهد نیز پیشنهاد می‌دهد: «سازمان‌های متولی باید مبلغ و بودجه‌ها را روی مجسمه‌های دائمی که می‌توانند هویت شهر مشهد را شکل دهند سرمایه‌گذاری کنند.»

به نظر او بهتر است به جای نصب آثار موفق در معابر، مجسمه‌هایی با توجه به موقعیت مکانی هر محله طراحی شود که ماندگار و ثابت باشند و هویت آن منطقه را تعریف کنند. تا وقتی فردی بعد از ۳۰ سال به محله خود برمی‌گردد با دیدن آن نماد بتواند خاطره‌هایش را مرور کند.